

trokken uit kleine bakstenen en dat er minstens tweemaal is verbouwd: de stenen boven de ramen zijn heel anders van vorm dan de lagere delen; naast het rechter-raam zijn de stenen gelijk aan het deel ernaast, maar heel anders gevoegd. De ramen hadden voorheen zowel buiten als binnen luiken.

Foto 2 biedt een kijkje op een gebint, met alle mogelijke verbindingen, die garant staan voor een stevig dak: het riet mag dan naar beneden gekomen zijn, er is heel wat meer dan een fikse storm voor nodig om de constructie zelf te gronde te richten.

Nog twee details:

foto 3 laat de extra schoorsteen zien, waarbij opvalt dat hij naar boventoe snel smaller wordt.

Foto 4 toont goed hoe de staander van een gebint rust op een gemetselde poer.

Op foto 5: de zuidgevel anno 1991. Helemaal rechts op de achtergrond is de in 1962 nieuw gebouwde boerderij te zien.

Livia Lankreijer.

In onze serie: "Oude Eemnesser....."

geef ik vandaag het woord aan mevrouw Keet. Dit is de "schuld" van Hannes, want tijdens het gesprek met Wiggerts & Co zie hij plosteling: "Keet, het is zo jammer geweest, dat die man zo gauw overleden was. Daar kon je leuk mee praote, dâ was een geleerde man. De eerste keer dâ ik hem zag vrôeg ik: "Kom je effe een bakkie doen?" Jao dâ dee 'tie. Ik zei: "Jij heb een hôte functie". "Welnee" zei hij. Ik zei: "Welwaor, jij bekleedt een hôte functie, dâ kan ik zo an je zien."

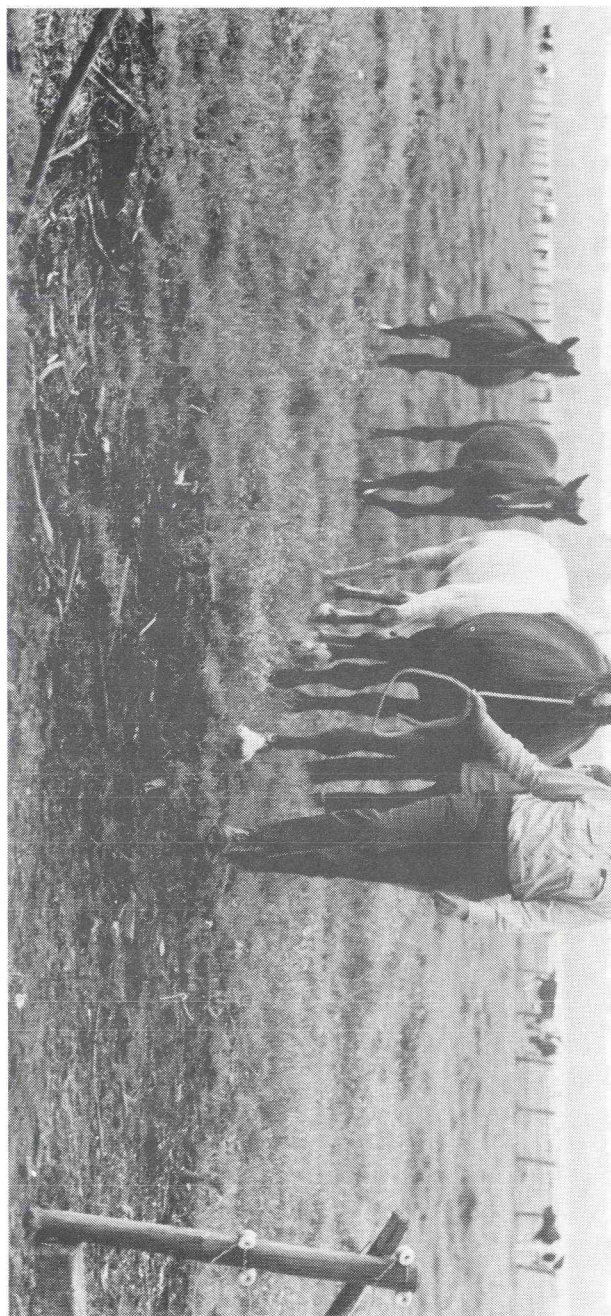
Ja het echtpaar Keet heeft in de jaren dat ze op 't Emenes van Hannes woonde zo'n diepe, blijvende indruk op jong, middel en oud in Eemnes en omgeving gemaakt, dat het me meer dan de moeite waard leek om mevrouw Keet eens te bezoeken. Er viel me een warm

Boerderij Meentweg 35, van 1971 tot 1987 bewoond door Paul Keet. Zijn vrouw heeft de boerderij enige tijd na zijn dood verkocht.

onthaal ten deel en binnen de kortst mogelijke tijd vertelde ze.....

"Mijn man is altijd stapelgek op dieren geweest, stápel. Hij is geboren in Gouda en daar hadden ze een platje waar hij al alle mogelijke dieren hield. Ook liep hij als kind altijd met een bloesje vol salamandertjes. Zijn moeder vond alles goed, dat was erg makkelijk voor hem. Ze vond het zelfs leuk. Zelf ging ze ook altijd het park in om wormen en zo te zoeken. Hij had die liefde voor dieren dan ook echt van zijn moeder. Ik vond eens een foto van hem als twaalfjarig jongetje, stokstijf staand, een mallotig blauw pakje aan en wat stond er naast hem? Een koe! Ik vroeg hem: "Wat is dat nou?" "Die foto is genomen op mijn plechtige heilige communie en ik wilde persé bij een beest staan." "Maar in Den Haag waar je toen woonde had je toch helemaal geen koeien?" "Ja hoor, als je

Paul Keet (1917-1987) in het land bij zijn paarden

maar ver genoeg de stad uitliep kwam je best weleens een koe tegen."

In de oorlog moest hij onderduiken. Hij durfde het nooit te zeggen, maar dat is één van de mooiste periodes uit z'n leven geweest. Ondergedoken zijn op een boerderij, dat was voor zo'n dierenliefhebber natuurlijk ook prachtig. Hij ontmoette daar eens een bijzonder aardige boer, boer Vriend, de grootvader van pastoor Vriend uit Laren. Elk zondag mocht hij een paard en een karretje van hem lenen en dan maakte hij lange tochten in de omgeving, daar was hij wild op.

Maar wat hij tijdens de oorlog niet allemaal gedaan heeft. Tegenover het café in Spanbroek stond een nonnenklooster en die nonnen moesten allemaal weer terug naar het moederhuis, ik denk vanwege de hap hap want er was niets, helemaalsniets meer te koop. Mijn man had al die bedden van de nonnetjes geleend, zodat alle kinderen uit Haarlem en omgeving die op etens- tocht waren daar konden slapen. Telefoon was er niet, maar hij heeft altijd koeriers gevonden, die de ouders op de hoogte hielden. Als de kinderen in het klooster kwamen, werden ze eerst allemaal kaal geschoren vanwege de luizen. Dat was helemaal niet zielig, want als iedereen kaal is, is niemand kaal. 's Morgens gingen ze naar school, mijn man zorgde ervoor dat elk kind 's middags bij een familie warm kon eten, een pakje brood mee kreeg voor 's avonds en 's morgens, zodat ze prima onder dak waren. De ouders waren dan ook dolgelukkig.

Ik weet nog goed dat we pas getrouwd waren, ergens in Laren op kamers woonden en mijn man toch, koste wat kost een beest moest hebben. Het werd een geit. Hij kende bijna iedereen en daardoor had hij een prachtig weitje voor de geit gevonden. Tussen de middag moest ik de geit verzetten; dat was helemaal niet nodig, maar goed. En 's avonds deed hij het. Zo is het eigenlijk allemaal begonnen. Later kregen we een eigen huis en kocht hij kippen, eenden en een stel ganzen. Oh die ganzen! Ze zaten 's avonds in een grote kring in het zand. Stonden ze 's morgens op dan

lag er één grote kring 'sigarenmest'. Weet je wat hij met de kippen en eenden deed? Hij liet een kip broeden op eendeëieren; kwamen de eieren uit dan vlogen de kuikentjes naar de vijver en begonnen naar hartelust te zwemmen. Moeder kip raakte in paniek want ze begreep er niets van. Ook het omgekeerde gebeurde, moeder eend op kippeëieren. Zodra de kuikentjes tevoorschijn kwamen, ging moeder eend weer heerlijk zwemmen en begreep maar niet dat de kuikentjes haar

Paul Keet inspecteert de ezelwagen voor vertrek. Geheel rechts: Mevrouw Keet.

*Paul Keet te paard. Daarachter de schimmel die vele jaren Sinterklaas door Eemnes reed.
Links de Andalusische ezel.*

niet volgden. "Daar wennen ze wel aan" zei mijn man dan.

Het eerste paardje dat hij kocht had zabelbenen, bij een mens heet dat X benen. Ik moest altijd met deze pony uit en dan vroeg men onderweg: "Heb je de hondenbelasting al betaald?" Vreselijk. Daarna kregen we een ezel. Paul (meneer Keet) was al jaren op zoek geweest naar een ezel, niet zo'n doorgezakt strandezeltje, nee hij wilde een mooie grote ezel. Op een keer was hij in Granada waar hij mensen ontmoette die hem aan een prachtige grote ezel konden helpen. Een schitterend dier met Andalusische dekken, twee korven, werkelijk een beauty. Per boot is Beauty naar Nederland

gekomen, mijn man scharrelde ergens een wagentje op en maar rijden. Wat was Paul toen in z'n nopjes. Zo heeft onze veestapel zich uitgebreid. We verhuisden naar de Rijksweg in Eemnes, hadden daar twee hectare weiland en kregen onze eerste prachtige paarden. Een schimmel, die elk jaar bij de intocht van Sint Nicolaas middagdienst had, een Gelderse, een half Arabier, veulentjes, pony's en kinderen. Niet dat ik de kinderen tot de veestapel wil rekenen, hoor, maar met de paarden kwamen de kinderen bij ons. Zondags om 10 uur vertrokken we naar de Lage Vuursche. Drie of vier kinderen reden er met Paul te paard naar toe en ik volgde per auto met de rest van de kinderen. Daar aangekomen kregen ze allemaal één consumptie, daarna werd er naar hartelust paard gereden. Om een uur of één waren we weer thuis. Dan moesten de paarden rusten tot een uur of drie. Ondertussen gingen wij met z'n allen picknicken. Er gingen wel vier broden en een krentenbrood doorheen en zo'n vijf liter melk, ja dat was dolle pret. De melk schonk in in Tupperware bekers en dan was het; "Mag ik vandaag gooien....?"

"Nee ik" "Ik" "Ik"! Het was natuurlijk ook prachtig om iedereen een beker melk toe te mogen werpen, zoiets gebeurde thuis niet. Om een uur of drie was iedereen uitgerust en werd er weer gereden tot een uur of vijf. Intussen waren ook de ouders binnen gedruppeld, dronken we gezamenlijk iets waarna de kinderen gingen spelen.

In 1971 verhuisden we naar de Meentweg en ging alles gewoon door. Ik vroeg weleens aan Paul: "Moeten we hier altijd mee doorgaan?" "Zolang er zich kinderen aanmelden, ja" antwoordde hij dan. En ze bleven zich aanmelden. "Mogen we de beesten verzorgen?" Soms al met kepje op, rijlaarsjes aan, zweepje in de hand "Kun je hier ook paardrijles krijgen?" "Nee, dat kan hier nietde één moet het de ander leren" zei Paul dan. Op de Meentweg aten we zaterdags altijd samen. We zaten vaak wel z'n veertienen te eten. Later, toen de grote paarden dood waren hadden we de kleine fjordenpaardjes nog, dus had je ook kleinere kinderen, maar ze bleven komen en wat ze thuis niet lustten, daar smul-

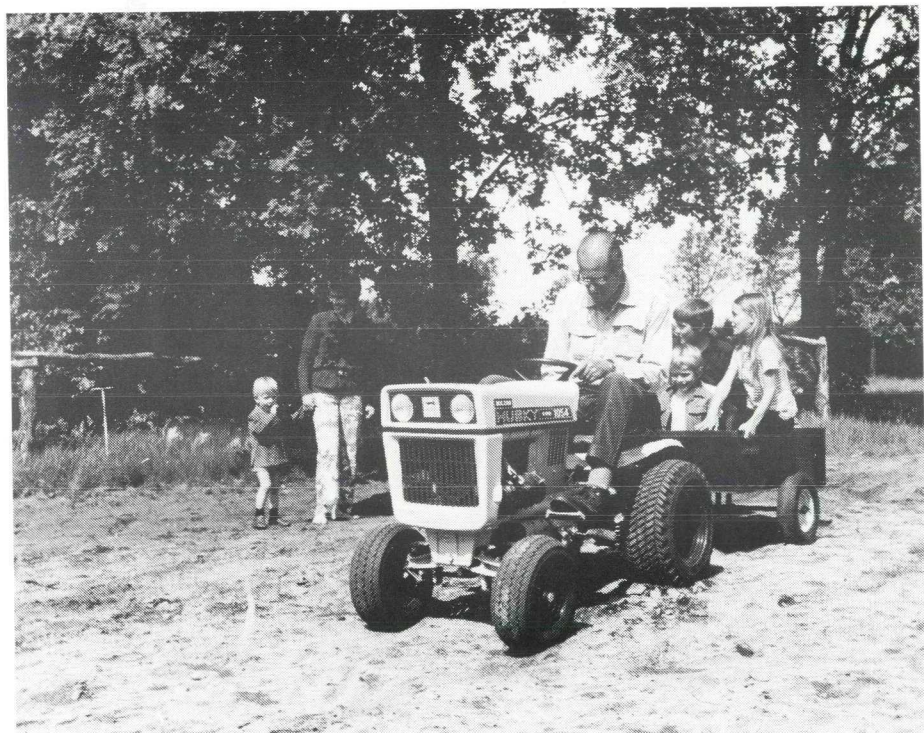
Een groep jongeren, die als paardenliefhebbers, vaak op de boerderij van Paul Keet te vinden waren. De zadelkamer was de ruimte waar de Jeugd zich ook vermaakte.

den ze bij ons van. Stel je voor, jus gemaakt van gewoon uitgesmolten vet, de kraan er op, kruiden erdoor, gebonden met maizena, zalig vonden ze dat op bijvoorbeeld hutspot. We hadden eigen slacht, groentetuin, fruitbomen dus ik had alles ook zo voor 't grijpen. Door de week kwamen ze ook, thee zetten en drinken in de grote woonkeuken, die buiten stond; dat vonden ze gewoon gezellig. Daar stond ook een grote speelgoedkast, zodat ze zich altijd vermaakten. In de vakanties kampeerden ze bij ons; dan sliepen ze in de zadelkamer en was het natuurlijk één groot feest.

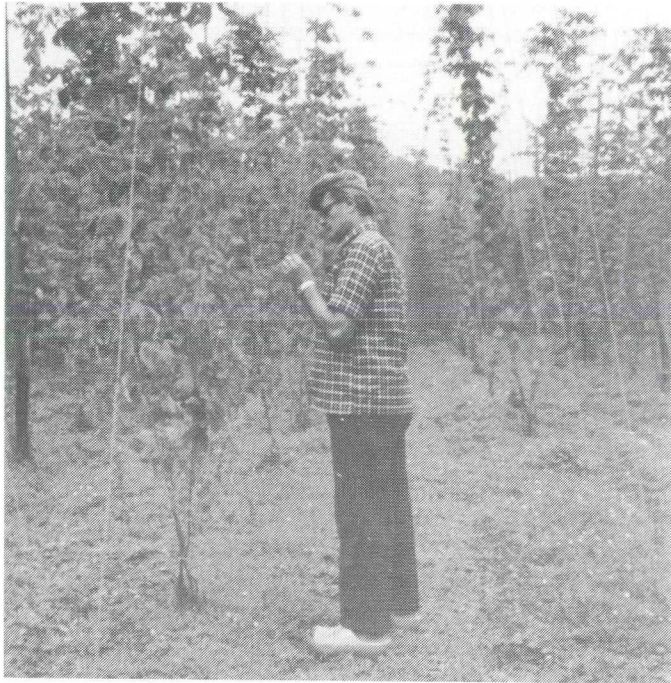
Op een dag in de Kerstvakantie hebben we samen met Piet Klaasse, toen nog leraar aan de Rietveld Academie, een stel tafels aan elkaar gezet, een bende klei gekocht en met wel twintig kinderen en volwassenen een prachtige kerststal gemaakt. Elk jaar na Kerst

werd de stal, die niet gebakken was zorgvuldig in kranten gepakt en zo bewaard tot het volgend jaar. Dit alles was werkelijk uniek en gebeurde dan ook nergens anders.

Dit was ook zo leuk. PAul wilde graag een echt Eemnesser pak hebben, compleet met klepbroek. Anton van Hees heeft het voor hem gemaakt en wist zelfs nog aan de originele antieke knoopjes te komen! Van Kerst tot Pasen droeg hij dit pak zondags. Ook ging hij altijd in deze Eemnesser klederdracht naar de Nieuwjaarsreceptie in het gemeentehuis, waar hij elk jaar de eerste was die de burgemeester de hand schudde.

Op allerlei manieren wist Paul Keet de jeugd te vermaken.

Paul Keet (1917-1987) aan het werk in zijn tuin.

Paul is in het harnas gestorven. De ambulance reed voor, hij werd op de brancard getild en buiten glimlachte hij naar de drie paarden en elf kinderen die om hem heen stonden. "Waar gaat oom Paul naar toe, krijgen we nou geen eten vanavond?" klonk het uit de kindermondjes. Ja het was een waardig afscheid van een bijzonder mens.

Uit naam van alle ruim 500 lezers van het kwartaalboekje van de H.K.E. dank ik mevrouw Keet voor dit prachtige verhaal.

Henriët Liscaljet.

